

Vi takker for Fru Rambuschs Gavnildhed med Hensyn til „det sidste Ord“ og benytter det til at udtrykke det Haab, at dansk Kvindesag ikke saa let maa „indrulleres mellem de mange andre Sager“, som Fru R. gerne ser det.

Vi tilbageviser derefter Fru R.s Beskyldning mod „Kvinden og Samfundet“ for at have fremført maskerede Angreb af nogen Art. Lige saa aabenlys som D. K.s gode Vilje til Samarbejde har været siden „Landsforbundet“s Dannelse lige saa utilslørede har de Tilrettevisninger været, som dets Medlemsblad har set sig tvungen til ved enkelte Lejligheder for Sagens Skyld at give Landsforbundets Ledere, og Fru R. kan fortrøste sig til, at vi heller ikke i Fremtiden skal undlade at sige vor Mening rent ud, naar vi finder, at vi dermed kan tjene den Sag, som nu snart i 45 Aar har været, Dansk Kvindesamfunds.

Det er os en Tilfredsstillelse at gentage, at vi anser det for illoyalt i en Tale holdt for at danne en ny Organisation ikke at omtale allerede eksisterende Organisationer med samme Formål, og vi tilføjer, at vi med godt Mod og god Samvittighed bærer det „Begrebsforvirring“, som Fru Rambusch i den Anledning vil dekorere os med.

Vi kalder dette illoyalt ikke alene mod de Mennesker, som har gjort et

saadant Forarbejde, men først og sidst mod selve Sagen, som „i dette Tilfælde“ lige saa lidt som i noget andet Tilfælde er en almindelig Handelsvare, som det gælder om at konkurrere ud, men en ideel Sag, der kræver ideelle Synsmaader og Blik for Samarbejde, og det er med Forbavelse og Beklagelse, at vi har set Fru Johanne Rambusch gøre sig til Talsmand for den modsatte Anskuelse.

Fru R.s Sammenligning mellem Landsforbundets Forhold til de politiske Partier, som havde sat Kvindevalgretten paa deres Program og dets Forhold til andre Kvindeforeninger med Valgretten som Formaal, er mest af alt egnet til at forøge den Begrebsforvirring, hun tager os i Skole for, thi det nu opløste Landsforbunds Opgave var dog vel ligesom Valgretsforbundets og Dansk Kvindesamfunds foruden at paavirke Regering og Lovgivningsmagt til Fordel for Kvinders Valgret ogsaa at vække Kvindernes Interesse for Sagen og at samle dem om Kravet, hvilket rettelig maatte indføre et Gensidigheds- og Solidaritetsforhold mellem disse Kvindeforeninger af helt anden Natur end Forholdet til selv de mest kvindesagsvenlige, politiske Partier kunde have, da disse sidste trods alt befandt sig paa den anden Side af det forurettende Skel. Fru R. maa for os gerne

smykke Socialdemokraterne, fordi de i sin Tid viste det Ædelmod, at de ikke samtidig med, at de modarbejdede Trangen hos de forurettede Kvinder til at samle sig paa deres Side Skellet og støtte hverandre i Frigørelseskampen, ogsaa beskyldte disse for Illoyalitet mod deres politiske Velyndere, det skal ikke lykkes hende dermed at bortlede Opmærksomheden fra, at vi med fuld Ret har beskyldt Fru Munch for udvist Illoyalitet. Vi har ganske vist fra Aalborgmødet kun Referater at holde os til, men just for at faa disse Referater omstødt eller bekræftede, indfaldt vi os personlig paa Opløsningsmødet i Københavns Kvindevalgretsforening og hørte der Fru Munch udtale, at Medlemmerne af den opløste Kvindevalgretsforening burde slutte sig til Dansk Landsforbund for Kvinders Valgret for, at danske Kvinder derigennem kunde blive repræsenterede i den internationale Valgretsalliance og støtte vore Søstre i de andre Lande i deres Kamp for Valgretten.

Enhver, der ikke kendte de rette Forhold indenfor den internationale Alliance, og der er den største Sandsynlighed for, at de 30 Medlemmer af Københavns Kvindevalgretsforenings 1400 Medlemmer, som havde givet Møde den 20. Oktober, ikke „alle som en“ kendte dem, maatte deraf slutte, at danske Kvinder ikke gennem an-

slaar at gifte sig, som det ønskes, med den unge, smukke Enkedronning, hans Forgængers Gemalinde, og hvorledes han endelig frasiger sig Tronen efter 8 Aars Regering, da han opdager, at hans Ministerium vil til at føre Krig mod hans Fædreland, — hvorledes han tages til Fange, flygter og paa en fast overnaturlig Maade redder sig til sit Fædreland og kommer tidsnok til ukendt at tage Kommandoen over sine Landsmænd, da deres Oberst falder i Kampen, Og endelig, hvorledes han, saaret, paa Lazarettet træffer sin Ungdomselskede, den lille Prinsesse.

Og naar de smaa Læsere er naaet saa langt, falder der en stille Taare paa det sidste Blad med en Tak til Fru Kieler for det dejlige Eventyr. —

Medens Fru Kieler saaledes underholder de smaa i Barnekammeret, faar vi voksne Ro til at nyde Fru Eilersgaards smukke og sobre Fremstilling af et ideelt Ægteskab mel-

lem en tysk Direktør i en nordtysk Provinsby og hans fransktødt Frue i Tiden før, under og efter Krigens Udbrud. Forf. har i denne lille Fortælling været sjælden heldig, og man glæder sig over dette virkelig betydelige Fantaststudie.

Fru Hirschfeld er den fine, tilbedte Husfrue, den fejrede, undertiden misundte, rige Direktørfrue, der med uopnaaelig fransk Ynde forstaar at blænde alle Hjemmets Gæstevener, indtil den ulykkelige Krig som Følge af hendes formentlig franske Sympatier bringer hende over paa de mistænkte Side, saa hun skyes af alle sine tidligere Bekendte undtagen af en fransk Lærerinde, der har kendt hende fra Barndommen af, og med hvem hun engang var Kammerat i Frankrig. Denne, hvem hun under de for Læreren under Krigen trykende Forhold, hjælper med Penge, bliver, da hun rejser, anset for Spion, og det opdages, at Fru Hirschfeld har understøttet hende, og at Di-

rektøren, vidende herom, har ladet det ske, ligesom han ogsaa har indsmuglet sin Hustrus franske Korrespondance med sit Håndelsfirmas Artikler, hvorfor han sluttelig arresteres og tager sig af Dage i Fængslet. Alt dette er gribende fortalt med en Troværdighed, som kunde der ligge noget virkeligt Tilfælde til Grund. Forf. faar i denne lille Fortælling Lejlighed til at dokumentere en god psykologisk Evne, der stærkest træder frem i Skildringen af et Middagsselskab, som Direktøren giver i sit Hjem kort efter Krigens Udbrud; dette er ypperligt. I det hele hviler der over Fremstillingen den Knaphed og Beherskelse, som man værdsætter saa højt, og som man som Regel kun finder hos de bedste Forf. Det er os en Glæde at anbefale denne lille Fortælling til vore Læsere.

En anden lille Fortælling: »Dødens Lykke« og et lille Skuespil: »Sølvbryllupsrejsen«, som begge er optagne i Bogen, er mindre betydelige, og